

χιλιάδας λέξεων βαρβαρικῶν, ὧν οὐδὲλως ἠνόησε τὴν σημασίαν·

Τὸ C ἐπὶ τῆς γραμμῆς τοῦ Ἄρεως, εἰκονίζει θάρρος· καὶ ῥώμην σώματος.

Τὸ σημεῖον τοῦτο ἦν κατάδηλον ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ στρατάρχου τῆς Σάξης, τοῦ φέροντος τόσῃν δύναμιν ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, καὶ ὄντος τοσοῦτον ῥωμαίου, ὥστε κατέθλα μοχλοῦς σιδηροῦς μετὰ τὴν αὐτὴν εὐκολίαν μεθ' ἧς ὁ κοινὸς χωρικός θλά κλάδον δένδρου ἢ βράβδον ἐκ λευκοξύλου.

Τὸ C ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῆς Ἀφροδίτης, προαναγγέλλει συμφορὰς καὶ ἀποτυχίας εἰς τὰς ἔρωτικὰς σκευωρίας.

Τὸ C ἐπὶ τῆς γραμμῆς τοῦ Ἑρμοῦ, ἀναγγέλει πτωχὸν πνεῦμα καὶ κρίσιν οὐχὶ ὀρθήν.

Τὸ C μεταξὺ τῶν ὀφρύων, ἄνωθεν τῆς γραμμῆς τῆς Σελήνης, προδίδει χαρκατῆρα εὐερέθιστον καὶ διάθισιν φιλέδικον.

Σημειωτέον ὅτι οἱ φέροντες τὸ σημεῖον τοῦτο εἰσι συνήθιστα ἀνθρωποκτόνοι, μονομάχοι, πυγμαῖοι καὶ αἰεπίποτε εὐδιάθετοι πρὸς πάλιν.

Ὁ σύζυγος ὧν τὸ μέτωπον φέρει τοιαῦτα σημεῖα ἐξολίζονται κατ' οἶκον.

Ὁ φέρων μεταξὺ τῶν ὀφρύων, ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῆς Σελήνης τὸ σχῆμα τοῦ X, θέλει ἀποθάνει ἐνδόξως εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης.

Ὁ οἰωνὸς διαφέρει πολὺ ἐὰν τὸ X ὑπέρχηται τοῦ U σχήματος· διότι τότε τὸ σχῆμα τοῦτο δηλοῖ, σχεδὸν ἀλανθάσιως, ὅτι ὁ φέρων αὐτὸ θέλει ἀποθάνει δυστυχῆς.

Ὁ φέρων ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μετώπου, ἐπὶ τῆς ρυτίδας τοῦ Ἡλίου, μικρὸν τετράγωνον ἢ τρίγωνον, θέλει προσκτῆσει μέγαν πλοῦτον ἄνευ κόπου καὶ μόχθου.

Ἐὰν τὸ σημεῖον ἦναι πρὸς τὰ δεξιὰ, αἰεπίποτε ἐπὶ τῆς αὐτῆς γραμμῆς, ὑπόσχηται πλουσίαν κληρονομίαν.

Ἐὰν δ' ἐξ ἀριστερῶν, δηλοῖ κατοχὴν ἀγαθῶν κακῶς κεκτημένων.

Τὸ σχῆμα τρία S, καθ' οἰονδήποτε τοῦ μετώπου μέρος εὐρισκόμενον, εἶναι ὀλεθριώτατον σημεῖον. Ὁ φέρων τοῦτο καταποντισθήσεται ἀφύκτως, ἂν δὲν ἀποφεύγῃ μετὰ μεγίστης προσοχῆς τὸ ὕδωρ.

Δύο γραμμαὶ ἀπὸ τῆς ῥινὸς ἀρχόμεναι καὶ καμπόμεναι κατὰ τὰ δύο ἄκρα τοῦ μετώπου, ἄνωθεν τῶν ὀφθαλμῶν, δηλοῦσιν ὅτι ὁ φέρων αὐτὰς θέλει εἰσαχθῆναι εἰς δίκας καὶ ὑποστῆ φυλάξιον.

Ἐὰν αἱ δύο αὗται γραμμαὶ διατρέχωσι τὴν ρυτίδα τῆς Σελήνης, προαναγγέλλουσιν εἰς τὸν φέροντα αὐτὰς δισμὰ.

Ἐὰν δ' αὗται αἱ γραμμαὶ ᾄσι τέσσαρες καὶ εὐλύγιστοι, ἀνά δύο ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἔστι βέβαιος ὁ φέρων αὐτὰς ὅτι θέλει συλληθῆναι ποτε αἰχμάλωτος ἐν πολέμῳ, καὶ θέλει στενάζει ὡς δούλος ἐν ἄλλοδαπῇ.

Τὰ κυκλωτερὰ σχήματα, κατὰ τὸ δεξιὸν μέρος, ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῆς Σελήνης, δηλοῦσιν ὀφθαλμίας.

Ἐὰν δὲ τὰ κυκλωτερὰ ταῦτα σημεῖα ᾄσιν ἐν τῷ μέσῳ τῆς γραμμῆς, οἰωνίζονται ὅτι ὁ φέρων αὐτὰ θέλει τυφλωθῆναι τὸν ἓνα ὀφθαλμόν.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ὁ ἄρτος εἶναι ἐφευρέσις Ἑλληνική, παραδεχθεῖσα βραδύτερον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. Ἐπὶ πολὺν χρόνον, ἐν Εὐρώπῃ, οἱ χειρόμυλοι ἦσαν αἱ μόναι πρὸς ἄλλῃν τοῦ σίτου μηχαναί, ἕως οὗ τέλος, μεταξὺ πολλῶν ἄλλων παρὰ τῶν Σαρακινῶν ληρθεισῶν ἐφευρέσεων, εἰσῆχθη, ἐκ τῆς πρώτης σταυροφορίας, καὶ ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἀνεμομύλους. Ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ἐτηρήθη ἡ συνήθεια τοῦ παραθέτειν εἰς τὰς τραπέζας κυκλωτερὰ τεμάχιον ἄρτου, ὅπερ ἐν Γαλλίᾳ ἐκάλουν pain taillor· τὰ ἐξ ἄρτου ταῦτα πινάκια διένεμον μετὰ τὸ γεῦμα εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ἐπὶ Πλινίου ἦδη τοῦ φυσιοδίφου, οἱ Γαλάται μετεχειρίζοντο ἀρρόζυθον εἰς κατασκευὴν ἄρτου· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος ἡ ἱατρικὴ κατέκρινε τὴν χρῆσιν ταύτην ὡς ἐπιβλαβὴ εἰς τὴν υἰεῖαν, καὶ ἀπὸ τοῦδε φρικτὴ ἤρξατο πάλῃ μεταξὺ ἱατρῶν καὶ ἄρτοποιῶν. Τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν ἐλύθη εἰσέτι ἐντελῶς.

Οἱ Αἰγύπτιοι οὐ μόνον μεγάλην ἐποιούνη χρῆσιν τῆς ἀνθοκράμβης, ἀλλ' ἐθεώρουν αὐτὴν καὶ ὡς ἱερὰν. Ταύτην εἰσῆγαγον εἰς τὴν Εὐρώπην οἱ Ῥωμαῖοι.

Τὰ ροδάκινα (Περσικὰ μήλα), κατάγονται ἐκ τῆς Περσίας, ἐν ἣ ἐθεωροῦντο ὡς δηλητήριον· ἀλλ' εἰς τὰ ἡμέτερα κλίματα ἀπόλεσεν ὁ καρπὸς οὗτος, διὰ τῆς μεταφραυτέως, τὸ δραστήριόν του, καὶ κατέστη καρπὸς ἐξαισιος.

Τὸ κοκκύμηλον (δαμάσκηνον) μετηνέχθη ἐκ τῆς Συρίας, ἐπὶ τῶν Σταυροφοριῶν. Εἰς πολλὰ τῆς Εὐρώπης μέρη ὑπάρχει εἶδος κοκκυμήλου ὀνομαζομένου Βασίλισσα Κλαυδία, ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς γυναικὸς Φραγκίσκου τοῦ Α'. ἕτερον δ' εἶδος καλεῖται κοκκύμηλον τοῦ Κυρίου (prune de Monsieur) διότι ὁ ἀδελφὸς τοῦ ΙΔ'. Λουδοβίκου ἠγάπα αὐτὸ τὰ μέγιστα.

Εἰς τὰς τραπέζας ἄλλοτε παρθετον κοινίλους ὡς ἔδισμα ἐπιζήτητον καὶ ἐξαισιον· τοσοῦτον δὲ τὰ ζῶα ταῦτα ἐπολυπλασιάσθησαν ἐν Ἰσπανίᾳ, ὥστε ὑπέσκαψαν τὰ προτειχίσματα καὶ τὰς οἰκίας τῆς Θαραγῶνος, καὶ κατεκρήμνισαν αὐτὰς εἰς πλεῖστα μέρη.

Οἱ Γαλάται συνήθισαν νὰ εἰσάγωσιν εἰς Ῥώμην, ἐμπορίας χάριν, ἀπειράριθμα ποήμνια χηνῶν, ἅτινα μετεκόμιζαν αὐτόθι διὰ τῶν Ἀλπεων. Καὶ σήμερον αἰετέτι διατηρεῖται ἐν Γαλλίᾳ ἡ συνήθεια τοῦ δδηγεῖν ἀγέλας Ἰνδιανῶν ἀπὸ ἐπαρχίας εἰς ἐπαρχίαν.

Οἱ Ῥωμαῖοι ἐθεώρουν τὰ δοτρεα (δοτρεῖδια), ὡς τὸ ἐξαισιώτερον τῶν ἐδεσμάτων. Ὁ δὲ ποιητὴς Λυσάνιος ἐνεκωμίαςεν αὐτὰ εἰς τὰ ποιήματά του. Ἀποθανόντος τοῦ ποιητῆ τούτου, τὰ δοτρεα ἐπεσαν εἰς ἀχρησίαν καὶ λήθην, καὶ μόλις περὶ τὸν δέκατον ἐβδόμον αἰῶνα βλέπομεν αὐτὰ πάλιν εἰς κυκλοφορίαν.

Ἡ κατὰ τὴν τεσσαρακστήν μεγάλη δυσκολία τῆς παρὰ τοῦ καθολικοῦ κλήρου χορηγίας τῆς ἀδείας τοῦ ἐξεῖν ὠά, ἐγένετο ἀπορρητὴ τοῦ ν' ἀριερώνησι τὴν τετάρτην τῆς Γέρας (καθαρὰ τετάρτη) μεγάλην ποσότητα ὠων, ἅτινα διενέμεντο τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα μεταξὺ φίλων. Ἐπὶ ΙΔ'. Λουδοβίκου ἐτηρεῖτο ἡ συνήθεια τοῦ